

ὄφθαλμοὶ ἔλαμπον ὡς ἀδάμαντες. Εἰς τοὺς μαύρους πλοκάμους τῆς καμέλια λευκὴ ἐξήπλου τὰ ἐκ βελούδου πέταλλά της. Ὁ μαρκήσιος κατεβέβηθη. Εἰς τῶν φίλων του ἐχαιρέτισε τὴν ὠραίαν μελγχροινήν. Ὁ Ἐμεράντ ἔδραμε παρ' αὐτῆ.

— Ποία εἶναι ἡ γυνὴ αὕτη; τῷ εἶπε, τὴν γνωρίζεις διὰ τὴν με παρουσιάσης;

Ὁ φίλος του τὸν προετίμησε μειδιῶν.

— Ἐὰν τὸ ἐπιθυμῆς ἄλλ' ἄφες πρῶτον νὰ σοὶ δώσω μερικὰς πληροφορίας. Ονομάζεται Ἐδμὲ Πονταράκ — ἡ δὲ Πονταράκ. — Ὁ σύζυγός της εἶναι ὁ μικροσώμος ἐκεῖνος, ὅστις κἀθητάι ἐκεῖ κάτω συνδιαλεγόμενος καὶ χειρονομῶν. Εἶναι νέος, καὶ ἐνυμφεῦθη εἰς δεῦτερον γάμον τὴν ὠραίαν Ἐδμὲ, φέρων πρὸς αὐτὴν ἀντὶ ἄλλης τύχης, χρέη, τὴν δύσμορφον αὐτὴν γεροντοκόρη, τὴν καθήμενὴν πλησίον τῆς μητρικῆς της καὶ... ὀνειροπολήματα. Τὸ ἀνδρόγυνον ζῆ πολὺ κακὰ θέλουσιν μεγαλῶς νὰ ἐπιδεικνύωνται ἐνῶ οἱ δυνεῖσται μὲν κρατοῦσι τὴν ὑπομονὴν των. Ἡ θυγάτηρ των, ἣτις εἶναι εἰκοσι δύο ἐτῶν, ὀργίζεται μένουσα ἄγκυρος, ὁ δὲ πατὴρ ζητεῖ δι' αὐτὴν σύζυγον μετ' ἀπελπιστικῆς ἐνεργείας. Μεταχειρίζεται ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα ὅπως ἀποκτήσῃ γαμβρὸν εὐγενῆ καὶ πλούσιον — προπάντων πλούσιον — διὰ νὰ πληρώσῃ ὅλα τὰ χρέη τῆς οἰκογενείας του. Ὁ Πονταράκ εἶναι τοσοῦτον μακρινῶς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὥστε οἱ νέοι δὲν τολμῶσι πλέον νὰ συχνάζωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του, φοβούμενοι μήπως ἀνγκασθῶσι διὰ τῆς βίας νὰ νυμφευθῶσι τὴν θυγατέρα του.

— Πτωχὴ γυνὴ! ἐφέλλισεν ὁ μαρκήσιος, παρατηρῶν τὴν Ἐδμὲ, πόσον πολυώδυνος θὰ ἦναι ὁ βίος σου! . . . Τόσῳ τὸ καλλίτερον, φίλε μου, παρουσιάσόν με.

Ἡ ἐσπέρη ἐκεῖνη διήλθε διὰ τὸν Ἐμεράντ ταχύτερα ονειρίου. Διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ χρεῦσῃ μετὰ τῆς Ἐδμὲ, προσεκάλεσε τὴν κόρην της — τὴν Ματθίλδην — γεροντοκόρη, ψυχρὰν, κακοκακωμένην, ἀναστῆματος ἀκόμψου, με βραχιόνιας ἐρυθροῦς, βλάκα τέλος καὶ κακοενδεδυμένην. Ἄλλ' ὅποια κατόπιν εὐχαρίστησις! Ἀφοῦ προέπεμψε τὴν Ματθίλδην, ἡ κ. Πονταράκ τῷ παρεχώρησεν ἕν βάλκ.

Μέθην ἀνεκφραστον ἠσθάνθη περιβάλλον τὸ εὐκαμπτον ἐκεῖνο σῶμα, καὶ εἰσθανόμενος αὐτὸ ἐντὸς τῶν βραχιόνων του.

Διὰ νὰ ἐπανιδῆ τὴν Ἐδμὲ ἔδωσε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν Γάσκων, ἤκουσε τὰς ἀνευ τέλους διηγήσεις του καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς γενεαλογίας τοῦ Πονταράκ.

Ὁ Ἐμεράντ ἀπεζημιώθη ἀρκετὰ μέχρι τοῦ τέλους τῆς νυκτός, ὁ Πονταράκ τῷ ἐδήλωσεν ὅτι ἠσθάνετο δι' αὐτὸν μεγάλην συμπάθειαν καὶ τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὰς καθ' ἑκάστην Πέμπτην ἐσπερίδας του.

— Εἰς τὰς ἀνευ προστομασιῶν μικρὰς ἐσπερίδας, ἐπρόσθεσε, τραγωδοῦσι καὶ χορευοῦσι διὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα.

— Καὶ ἡ ὥρα περνᾷ ταχέως εἰς τὴν συνκαστροφὴν σας, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος εὐγενῶς.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ ἀξιωματημοῦ του

του χοροῦ, ὁ Πονταράκ ἦτο λίαν εὐθυμος, ἡ Ματθίλδη εἶχεν ἀποβάλει τὴν συνήθη τῆς δυσθυμίας· μόνον ἡ Ἐδμὲ ἐφάνετο ἔμφροντις.

Ἐνῶ προεγεματίζον, ὁ Γάσκων ἀνεπτυξε τὰ σχέδιά του.

— Ἀξιόλογος νέος αὐτὸς ὁ μαρκήσιος, εἶπε μετὰ θριαμβευτικοῦ μειδιάματος. Ἴδου ὁ ἀρμόζων σοὶ σύζυγος, Ματθίλδη, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ σοὶ διαφύγῃ. Εἶνε νέος, ὠραῖος, πλούσιος, πλουσιώτερος ἡμῶν, εἶναι ἀληθὲς, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐγένειαν, τῷ ἀποδεικνύω καθαρῶτατα ὅτι οἱ Πονταράκ ὑπερτεροῦσι κατὰ τοῦτο τοὺς Γρανσεῦ. Πρέπει Ἐδμὲ, νὰ ζητήσῃς νέαν πίστωσιν ἀπὸ τὴν ῥάπτριαν, ὅπως ἡ Ματθίλδη ἔχῃ νέον φόρεμα τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης. Θὰ τῷ τραγωδήσῃ δὲ τὸ ἐκ τῆς Ἑβραϊακῆς κλιθὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ κλιλωπισμοῦ τῆς οἰκίας, ὡς καὶ περὶ τῶν ἐδεσμάτων. Ὅταν ἔχωμεν εἰς τὴν οἰκίαν ἕνα μαρκήσιον τοῦ Γρανσεῦ, θὰ δυνηθῶμεν εὐκόλως νὰ πληρώσωμεν ὅλα αὐτὰ τὰ ἔξοδα... Ἀξιόλογα! Ἐδμὲ, δὲν ἀποκρίνεσαι;

Ἡ Ματθίλδη ἔλαβε τὸν λόγον διὰ τὸν τρυχέος.

— Ἡ μητέρα δὲν θέλει νὰ με ἴδῃ μαρκησίαν καὶ ἐπιθυμῆ καλλίτερα, ὅπως τὸ νέον φόρεμα γείνη δι' αὐτὴν, εἶπεν ἡ γεροντοκόρη.

— Σκέπτομαι, ἀπεκρίθη ἡ Ἐδμὲ λυπηρῶς, ὅτι ἡ δοκιμὴ αὕτη θ' ἀποτύχῃ ὡς τόσαι ἄλλαι, ὅτι τὰ χρέη θ' αὐξήσωσι καὶ ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον χρήματα.

— Αὐτὴν τὴν φοράν, ἀπεκρίθη ὀργισθεὶς ὁ Πονταράκ, ὅπως δῆποτε πρέπει νὰ ἐπιτύχωμεν!...

Ὁ μαρκήσιος μετέβη εἰς τὴν ἐσπερίδα τοῦ Πονταράκ ἐπὶ κνήρητο καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα, ἐφθάνεν ὁ πρῶτος καὶ ἀνεχώρει ὁ τελευταῖος. Δὲν παρετήρει οὔτε τὸ ἀλλόκοτον ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας ἐκεῖνης, συγκείμενον ἐκ ψευδοῦς καὶ ἀθλίως πολυτελείας, οὔτε τὴν λαθροεμπορικὴν ἐκεῖνην συνκαστροφὴν ἀπαρτιζομένην ἐξ οικονομολόγων ὑπόπτων, ἐκ φιλολόγων ἀγνωστων καὶ καλλιτεχνῶν ἀφρων. Μόνον τὴν Ἐδμὲ παρατήρει· πάθος βαθύ, συζυγὸν ἐκυρίευσεν αὐτόν.

Εἶχε κορεσθῆ πλέον! καὶ ἔζη ἀπεκδεχόμενος τὰς τερπνοτάτας αὐτὰς στιγμάς, τὰς κατὰ μόνος αὐτὰς συνεντεύξεις, ἔνθα ἤκουε τὴν πάλλουσαν καὶ θερμὴν φωνὴν τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ὁ Πονταράκ ἦτο μέγαλαυχος, ἐστερημένος λεπτότητος, ἀλήτης — οὕτως εἶπεν — δὲν ἦτο ὅμως καὶ εὐθήης. Δὲν ἤπτατο ποσῶς περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς θυγατρὸς του καὶ ἐνόησεν ὅτι ἡ ὠριότης τῆς Ἐδμὲ εἶχεν ὑποδουλώσει τὸν μαρκήσιον. Δὲν εἶχεν εὐδοκιμήσει ἡ ὑπ' αὐτοῦ ὀνειρευθεῖσα λύσις καὶ ὁ πολυμήχανος Γάσκων ἐστράπη ἄλλην ὁδόν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κ. Πονταράκ, αὕτη ἐσκέπτετο περισσότερο τὸν δεόντος τὸν ὠραῖον Ἐμεράντ. Σπικρασσομένη ὑπὸ ψυχικῶν συγκινήσεων, τεθλιμμένη ἐκ τῶν ἡμερησίων περιπετειῶν, δὲν εὕρισκεν οὐδέμιν διέξοδον, οὐδεμίαν διασκέδασιν εἰς

τὰς σκέψεις της. Ἀντιπαρέβαλλε τὴν παρούσαν κατάστασιν τῆς πρὸς ἐκείνην, ἣν ἐδύνατο νὰ ἔχῃ μετὰ συζύγου, οἷος ὁ Γρανσεῦ. Ἐγνωρίζεν ἀρκούντως τὸν σύζυγόν της ὅπως μαντεύσῃ ὅτι ἐβουλεύετο σχεδιάδιον τι ἢ ὅτι ἐμελέτα σκευωρίαν, ἣς θύμα θὰ ἐγένετο ὁ μαρκήσιος. Αὕτη ἡγάπα τὸν Ἐμεράντ καὶ δὲν θὰ συγκατετίθετο ποτὲ νὰ νυμφευθῆ τὴν Ματθίλδην, ὅπως ἡ ἄσχημος αὕτη καὶ μοχθηρὰ κόρη, ἣν ἐμίσει κατὰ βάθος, τῇ ἀποσπάσῃ ἐκεῖνον, ὃν ἐλάτρευε. Θὰ ἐγνωστοποιεῖ τοῦτο πρὸς τὸν Ἐμεράντ καὶ θὰ τὸν παρεκάλει νὰ διακόψῃ τὰς ἐπισκέψεις του, χάριν αὐτῆς τῆς ἰδίας, διότι ἡ Ἐδμὲ ἐσκέπτετο ὅτι ἐὰν ἐξηκολούθει ἡ οἰκειότης αὕτη, θὰ τῷ ἐφάνερον ἀφεύκτως τὸν ἔρωτά της.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ μαρκήσιος ἐπαρουσιάσθη. Ἡ κ. Πονταράκ ἦτο μόνη. Εὐρούσα τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, ἣν πρὸ πολλοῦ ἐπέζητει, παρεκάλεσε τὸν μαρκήσιον νὰ παύσῃ τὰς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐπισκέψεις του. Εἰς τὰς πρώτας λέξεις ὁ μαρκήσιος τὴν διέκοψε.

— Δὲν πιστεύω νὰ ὀμιλήτε σπουδαίως, Ἐδμὲ! Σὰς ἀγαπῶ τόσο, ὥστε δὲν δύναμαι ν' ἀπομακρυνθῶ ἐκ τῆς χαρᾶς ταύτης, ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ σὰς βλέπω καὶ νὰ σὰς ἀκούω. Θὰ ἦμαι σεβαστός, ἐπιφυλακτικὸς, δὲν θὰ εἶπω οὐδεμίαν λέξιν, ἣτις δυνατόν νὰ σὰς προσενηύσῃ βλάβην, οὐδέποτε θὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ τοῦ ἔρωτός μου, σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

Εὐρίσκετο πλησίον τῆς Ἐδμὲ, ἐφάνετο ὡς παράφρων. Τὸ βλέμμα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τὸν ἐσχημένον.

— Εἶπατέ μοι ὅτι καὶ σεῖς με ἀγαπᾶτε, ἐξηκολούθησε... Τοῦτο μόνον ζητῶ ἀπὸ ὑμᾶς, μὴ τὸ ἀρνηθῆτε.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη. Εἰσῆλθεν ὁ Πονταράκ χαρίζεις καὶ τεινῶν τὴν χεῖρα.

— Ἦκουσα τὰς τελευταίας σας λέξεις, κύριε μαρκήσιε. Ἐμάντευσα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον περὶ τῆς συζύγου μου ζητεῖτε. Ἡ αἴτησις σας μὰς τιμᾷ. Ἡ Ματθίλδη σας ἀνῆκει....

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ κ. Γρανσεῦ ἠθέλησε νὰ ἀρνηθῆ. Ἀλλὰ συνελήφθη εἰς τὴν στηθεῖσιν παγίδα. Τί νὰ εἶπῃ; Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους του, τὴν ἐρυθρότητα τῆς Ἐδμὲ, τὸν τρόμον του;

Ταῦτα πάντα ὁ Πονταράκ δὲν ἔβλεπεν ἢ προσεποιεῖτο ὅτι δὲν βλέπει. Ἐλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Γρανσεῦ ψελλίζων λέξεις τινάς.

Ἡ τελετὴ ἐγένετο μετὰ μεγάλης πομπῆς. Τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἐταράχθη πολὺ ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου ταύτης ὑπενδρείας.

Ἐν τούτοις ὁ Ἐμεράντ παρηγορεῖτο διὰ τὴν δυσμορφίαν τῆς μαρκησίας Ματθίλδης Γρανσεῦ, βλέπων τοὺς γλυκυτάτους ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπον τῆς Ἐδμὲ Πονταράκ, τῆς ὠραίας πενθερᾶς του!

Εἰς Συγγ
Ο ΕΜΠΛΑΙΖΟΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ,
μυθιστορία PAUL DE COCK, Κομῆς τῆς ἐκ 280 σελίδων, τιμῆς μ. π. 2. Εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν ἀποστέλλεται μὴ μόνον λ. π. 60-
ΑΘΗΝΑΙΣ — ΤΥΠΩΣ «ΚΟΡΙΝΘΟΣ» ΟΔ. ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.